

AK-29

Zvláštní příloha 22. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování dvacáté druhé

„Strýčku, přijela jsem dřív, maminka říkala, že to tak bude lepší.“

Maderovi se rozklepala ležící kolena. Naphta v tu chvíli ejakuloval do připraveného kelímku od jogurtu. A Lukáčkova kolena zbledla zároveň s jeho obličejem.

Také se vám určitě stalo, že jste ve výtahu zmáčli špatné tlačítko a dojeli tak do jiného patra než jste původně zamýšleli? Začínám si myslet, že už jsme v tom zaplivaném podlaží lidského podvědomí strávili dost času a mám obavy, že ho tam ještě spousty strávíme, takže by nám neuškodil malý výlet do jiných a vyšších pater našeho vědomí a možná by nebylo na škodu zajet si až do patra nejvyššího, totiž až do oblasti té nejvyšší spirituality, do říše platonských idejí, kde můžeme potkat kupříkladu personifikovaný čistý rozum nebo rovnou nějaké úhledné nekonečno jako například nekonečno všech přirozených čísel a také dokonalé trojúhelníky a jiná zajímavá geometrická tělesa. Mám pocit, že ještě než se nám před nosem, ovšemže obrazným nosem, neboť abychom mohli navštívit čisté ideality museli jsme se sami v takové nehmotné objekty proměnit a těm už ovšem čas a prostor připadají jako duhové kuličky z chlapeckých her, jsem zahlédl, kterak rázná sestra mistra Lukáčka odtrhla tohoto starého pošetilce od jeho kelímku od jogurtu a poté byl zasypán přívalem facek a obhroublých, ale oprávněných nadávek. Co se dále odehrálo v prvním patře s Maderem a Naphtou už mi uniklo a také jsem vlastně ani nepostřehl, co mezitím prováděla Lucie. Ale zanechme tu směšnou bandu jejich patáliím a vyjeďme naším čarovným výtahem vzhůru k nebesům toho nejčistšího božství. Ale co to, co se to děje? Jaké hrůzné otřesy zachvátily naši kabinu, jaký to pekelný lomoz a děsivé skřípání. Snad se nepřetrhlo ocelové lano ve strojovně, snad se již neřítíme výtahovou šachtou zpět do těch odporných hlubin lidského podvědomí? Ha, zdá se že to ustalo, ano už je potom, ale ten svistot a skřípot a lomoz byly nepředstavitelně nesnesitelné. Avšak poutník do nejvyšších sfér musí být prost zbabělých obav a všeliké připosranosti. Takoví nikdy nepřekročí práh chrámu moudrosti a ryzího vědění. Takoví si budou myslet sedě na nočníku, že shlíží na svět z výšin pozlaceného trůnu. Nechme je tam tedy sedět a pojdme směle dál. Dveře našeho výtahu se asi trochu vykřivily, proto tak vržou, ale vida vida, to by mne ani ve snu nenapadlo, že vstup do platonovy říše idejí bude vypadat navlas stejně jako třetí patro sanatoria Berghof, Krucifix, to je ale nemilé překvapení, vždyť Platon nám to popsal úplně jinak. Zmocňuje se mne neblahá tucha, že se někde stala chyba a navíc jak pozoruji máme bytnost ideálních matematických bodů, tudíž cestování v čase je pro nás lehčí než prd. Jakýsi nepřející duch nám zřejmě zhatil naše plány a já tuším, co by to mohlo být za příšeru. Jistěže ze za tím nemůže stát nikdo jiný, než ten vyčpěle perverzní duch každodennosti, ale na nás si holenku jen tak nepřijdeš. Jen co to tady vyřídíme, půjdu si tě najít a rozbiju ti držku, že tě nepozná vlastní máma, udělám z tebe španělského ptáčka. Ale pozor, na konci chodby jsou pootevřeny dveře od hotelového pokoje. Nuže jdeme. Kdopak tady asi bydlí, jakápak lidská nestvůra osídlila tento luxusní brloh. Třesu se doslova netrpělivou zvědavostí a doufám, že vy také. Jak vzrušující pohybovat se po hotelových chodbách jako neviditelný ideální bod. Ale vždyť v tomto pokoji je ubytován dr.Scatola, takže se přeci jenom jakousi podivnou oklikou dostaneme do chrámu poznání. Ježíšimárjá, slyšíte to taky, to snad nemůže být pravda. Já slyším zvuk puštěné televize. No tohleto, takový veleduch a televize, ale patrně pouze uvolněně odpočívá po náročné celodenní duševní práci.

Pootevřenými dveřmi proniklo do pokoje dr.Scatology několik neviditelných matematických bodů a strnuli děsem a odporem, protože na obrazovce se míhalo několik nahých zadků a

nemohlo být pochyb, že se jedná o drsné porno, díky kterému se prokrvuje spodní část těla na mez snad až neúnosnou. Dr.Scotola sedíc na kanapíčku se chápe svého zduření a pomalým, ale samozřejmým pohybem nahoru a dolů, napovídá prostotu, že teď je chvíle na zrychlený dech a zpomalené myšlení. Zorničky dra Scotoly zírají na svázaná těla pornoherců, kde jedno snaží se pozřít vášní druhé, a předávají náhle odkrvenému mozku informace o nádechu pornoherečky, která tímto vdechla zmařený osud, jenž se rýsoval ještě den před natáčením zcela jinak. Trapnost situace, kdy tělo pro trochu finančního obnosu zatáhlo duši do temné sluje, kde jí probodalo údy, do huby narvalo v močce vyválené ponožky a jistým popřením Pythagorových vět ji znásilnilo, se projeví hned druhý den, v kterémžto se vydá herečka slasti zaplatit dluhy a zeptat se v agentuře po normální práci. Někde na place, nějakou komedii by si ráda stříhla. Zatímco polyká se spermatem i hořkost vlastního konce a dr. Scotola ejakuluje do připraveného kapesníčku, který hned vyhazuje do odpadkového koše, který snad ráno odnese posluha